

מ"ת 6705/07/20 - מדינת ישראל נגד לואאי אבו זיאד

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מ"ת 6705-07-20 מדינת ישראל נ' אבו זיאד
תיק חיצוני: 464817/2020

בפני	כבוד השופט ארנון איתן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	לואאי אבו זיאד

החלטה

מבוא:

1. בפני בקשה להורות על המשך מעצר הבית בו נתון המשיב עד לתם ההליכים המשפטיים ופסילת רישונו עד לתם ההליכים. ביסוד הבקשה כתב אישום המייחס למשיב, עבירות של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), (שתי עבירות), הגשת בקשה לרישיון בזמן פסילה, לפי סעיף 66 לפקודת התעבורה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת בטוח רכב מנועי, תש"ל - 1970 (שתי עבירות).

תמצית טיעוני הצדדים

2. המבקשת מפנה לחומר הראיתי המצוי בתיק החקירה לרבות תיקי הפסילה המבססים כנגד המשיב את העבירות המיוחסות לו. בקיומן, כך לדבריה, מתקיימת עילת מעצר שעניינה מסוכנות לשלום הציבור ובטחון משתמשי הדרך, פועל יוצא של האירועים עצמם ועברו התעבורתי של המשיב הכולל עבירה דומה, נהיגה בשכרות בשתי פעמים, תאונות דרכים ועוד. צוין, כי במצב דברים זה לא ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב אלא באמצעות מעצר בית מלא, וזאת עד לתום ההליכים כנגדו.

3. עיקר טענות ההגנה קשורות בפסילה שהוטלה על המשיב בגז"ד מיום 17.10.13 בת"ד 6184-10-12, אז הושתו עליו 6.6 שנות פסילה. על פיה ובהתאם לגזר הדין, ביקש המשיב להפקיד את רישונו בבית המשפט באותו היום, אך אז, בשל תקלה טכנית שנבעה מפסילתו בתיק אחר, לא ניתן היה לבצע את ההפקדה (המשיב צירף מסמך ממזכירות בית המשפט בעניין זה). הוסף, כי את התקלה הוא לא הצליח לתקן על אף ניסיונותיו הרבים ופניות מרובות מצדו. בין היתר ניסה המשיב לפנות לבית המשפט אשר גזר את דינו אך זה דחה את בקשתו והפנה אותו למשרד הרישוי, אשר הצליח לפטור את הבעיה רק ביום 21.10.15. בנסיבות אלה סבר המשיב שאין באי ההפקדה כדי לדחות את מועד הפסילה ועל כן, כך לדידו, נמנה מועד הפסילה מיום מתן גזר הדין. ואכן, בקשתו לחידוש רישיון התקבלה ע"י משרד הרישוי והוצא לו רישיון חדש בחודש יולי 2019. בפנייתו

בבקשה לחידוש רישיון הסתמך המשיב, כך לטענתו, על פסק הדין בבש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.4.14) בו נקבע כי מן הראוי לשנות את התקנות באופן בו ככל ורישיון הנהיגה נמצא בידי המשטרה, אזי אין צורך בהפקדה פיזית של הרישיון וניתן למנות את מניין הימים החל מיום מתן גזר הדין.

4. הסנגור הוסיף כי לאחר פסילתו של המשיב בשנת 2018 שאל המשיב במשרד הרישוי מתי הוא יוכל לקבל רישיון חדש, ונמסר לו כי מיד בתום הפסילה למשך 6 חודשים שנגזר עליו בהליך משנת 2018. על פיו הוא החל מיד לאחר מכן בהליך קבלת האישורים הנדרשים לשם חידוש הרישיון ובחודש יולי 2019 הונפק לו רישיון חדש. הסנגור צירף לעיון בית המשפט ראיות לכך שלאחר שהבין כי הוא יוכל לקבל את רישיון הנהיגה, הוא ביצע את כל הנדרש ממנו כדי לקבל רישיון חדש לרבות מבחני תיאוריה, בדיקות רפואיות ועוד.

5. עוד טען הסנגור כי הרשלנות אינה רובצת לפתחו של המשיב, שכן משרד הרישוי הודיע לו כי הוא רשאי לקבל את רישיונו כבר בשנת 2018. משניתן לו רישיון הנהיגה החדש אין המשיב אחראי למעשי הרשות וישנה חזקה שרישיונו כשר, ועל כן יש לקבוע כי המשיב לא עבר את העבירות המיוחסות לו.

6. ב"כ המבקשת טען מנגד כי כאשר פנה המשיב לבית המשפט - בבקשה לשנות את מועד הפסילה - נדחתה בקשתו מהטעם שחישוב פסילה אינה בסמכותו של בית המשפט. במצב דברים זה הרי שממילא, כל עוד לא הייתה בידי המשיב החלטה אחרת, החל מניין הימים להיספר מיום ההפקדה בפועל, קרי - 21.10.15. ודוק, גם אליבא לדברי המשיב אין כל היגיון בטענתו שכן הוא חידש את רישיונו בחודש יולי 2019 בעוד שבפועל, בניכוי ימי המאסר בגין ביצוע אותן עבירות, היה יכול המשיב לחדש את רישיונו רק בחודש אוקטובר 2020.

דין והכרעה

7. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים ועל בסיס עיון בתיק החקירה מצאתי לקבוע כי בתיק קיימות ראיות להוכחת כתב האישום, אם כי בנסיבות העניין קיים בחומר כרסום ראיתי, ואסביר: נתוני הפתיחה אינם במחלוקת: המשיב נתפס בשני מועדים שונים נוהג ברכב בזמן ובמקום. אין גם חולק כי המשיב נפסל במסגרת צירוף תיקים שנעשה ביום 17.10.2013 לתקופה של שש שנים וששה חודשים. (ת"ד 6184-10-12 (שלום) תעבורה ת"א-יפו כבוד השופט ר. פרי). המחלוקת נוגעת בעיקרה בשאלה האם פסילה זו עודנה בתוקף.

8. בהתאם לפס"ד שניתן ביום 17.10.2013 על המשיב היה להפקיד את רישיונו עוד באותו היום, או חלף רישיון במזכירות בית המשפט. אין חולק, כי המשיב לא הפקיד רישיון או תצהיר במועד זה - ובהתאם לאישור ההפקדה המצוי בתיק החקירה ועליו חתום המשיב - מועד ההפקדה החל להימנות ביום 21.10.2015. בהקשר זה יש להפנות גם לפניויותיה של באת כוחו דאז כדי לבסס ידיעה אודות מועד זה כתחילת מועד מניין הפסילה, זאת בנוסף להחלטות בית המשפט שניתנו בעניין זה - הדוחות את בקשתו של המשיב לחישוב פסילה. (ראו החלטות מיום: 1.6.2016 ו- 30.11.2016).

9. בנוסף, ואף אם נאמר כי מועד הפסילה החל ביום מתן גז"ד, קרי, 17.10.2013, הרי שגם אז עבר המשיב לכאורה את העבירות המיוחסות לו, שכן תום תקופת הפסילה למשך כשש וחצי שנים בצירוף תקופת פסילה נוספת למשך 6 חודשים שהוטלה עליו במצטבר, אמורה להסתיים רק בחודש אוקטובר 2020. (תת"ע 12916-01-18 מיום 18.2.18 (שלום תעבורה ת"א -יפו) כבוד השופט דן סעדון). בעניין זה ראיתי לדחות את טענת הסנגור לפיה יש למנות את תקופת הפסילה החל מיום 5.8.12 בהתאם להחלטה בתיק בפ"ת

8147-02-12. בעניין זה יש להעיר כי גזר הדין בו נפסל המשיב למשך שש וחצי שנים אינו נותן לכך ביטוי. בנוסף פנייתו של המבקש באמצעות עורכת דינו לחישוב פסילה החל מיום מתן גזר הדין שומטת את הקרקע תחת טענה זו.

10. נוסף לכל אלו, נתפס המשיב ביום 17.1.2018 נוהג ברכב בהעדר רישיון נהיגה בתוקף. אז לכל הדעות פסילתו עמדה בתוקף. אלא שמטעם שאינו ברור לא יוחסה למשיב באותה עת גם עבירה של נהיגה בזמן פסילה. בהודעתו מיום 27.7.2020 נשאל המשיב ביחס לאירוע זה מדוע לא דיווח על כך לשוטרי שער אזור והוא השיב: "אני לא ילמד את השוטרי את העבודה שלו" (ראו: שורה 70). אכן אין זה מתפקידו של חשוד להחליף את תפקידו של השוטרי -ודאי בנסיבות בהן קיימת לו הזכות להימנע מהפללה עצמית, ובכל זאת נתון זה יכול ללמד על ידיעה מצדו אודות העובדה כי הוא נתון בפסילה, ועל אף זאת נהג המשיב ברכב.

11. על אף זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהתביעה בחרה שלא לייחס למשיב בשנת 2018 עבירה זו -של נהיגה בזמן פסילה, ובפניי לא הונח טעם המניח את הדעת בעניין זה. ייתכן והדבר נעוץ בשגגה אך יתכן וטעם הוא אחר - מהותי בבסיסו. בנוסף לכך, המשיב כאמור מחזיק ברישיון בר תוקף החל מחודש יולי 2019 לאחר שהשלים את כל הבדיקות והמבחנים הנדרשים במסגרת התהליך להוצאת הרישיון. אדגיש, כי בפניי גם לא הונחה תשתית ראיתית ולו ראשונית להוכחת הטענה כי הוצאת הרישיון נעשתה במרמה, לבד מטענה כללית אודות העובדה כי המשיב מחזיק ברישיון בהיותו פסול מנהיגה.

12. אוסיף כי בכל הנוגע להסתמכותה של ההגנה על הלכת ג'אבר (בש"פ 9075/112 מיום 17.2.2014), הרי שהמקרה הנדון אינו זהה לאותו מקרה, שם הטענה נעוצה הייתה ברישיון הנמצא בידי המשטרה, או רשות אחרת, ועל כן לא הופקד, וכן השימוש שנעשה במונח "אבד". בעניינינו הטענה נוגעת באופן חישוב הפסילה - ובכל מקרה אף בהתאם להשתלשלות העניינים מצד המשיב, לא התבקש החישוב להיעשות מיום הפסילה בבפ"ת, ואף גזרי הדין שניתנו בעניינינו של המשיב אינם תומכים בעמדתו זו, שכן אלו הורו על ביצוע הפקדה או תצהיר חלף רישיון.

13. כידוע, סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), מחייב את בית המשפט לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה אשר פגיעתה בחירות המשיב פחותה.

14. בעניינינו - ועל אף עבר תעבורתי הכולל עבירות שכרות, נהיגה בזמן פסילה, תאונת דרכים ומאסר על תנאי להפעלה, הרי שנוכח המועד בו הוטלה הפסילה - 17.10.2013, המועד בו נתפס המשיב נוהג יוני -יולי 2020, המועד בו אמורה להסתיים הפסילה וסמיכותה למועד ביצוע העבירות, ובעיקר כרסום ראייתי כמפורט לעיל, לא ראיתי מקום לקבל את הבקשה ולהורות על מעצרו של המשיב -במעצר בית מלא- עד לתם ההליכים המשפטיים. לטעמי נכון יהיה, על רקע מכלול הטענות שהועלו בפניי, ודאי ביחס לעבירה שעיקרה בבחינת "היסוד הנפשי"- לקבוע תנאים מידתיים בנסיבות מקרה זה -עד לתום הבירור המשפטי במסגרת התיק העיקרי. במובן זה יש לקחת בחשבון גם את נסיבותיו האישיות של המשיב ואופי עיסוקו כפי שפורט בפניי. מטעם זה ראיתי גם לקצוב את תקופת הפסילה.

15. נוכח כל האמור אני קובע את תנאי מעצרו של הנאשם כלהלן:

- א. המשיב יפקיד סך של 5000 ₪ להבטחת תנאי השחרור -והתייצבות לחקירה ודיונים.
- ב. המשיב יחתום על ערבות עצמית בסך 7000 ₪ וימציא ערב צד ג' שיחתום על ערבות באותו הסכום. עד לחתימת הערבויות ישהה המשיב באותם התנאים - לרבות מעצר בית מלא.
- ג. אני קוצב את משך תקופת הפסילה לארבעה חודשים. (המשיב פטור מהפקדה).

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ב אב תש"פ, 02 אוגוסט 2020, בנוכחות
המבקשת המשיב ובא כוחו.